

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 12.995 van 23 juni 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
 X
 Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 april 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1 X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, zijn het rijk binnengekomen op 9 augustus 2000 en hebben zich op 9 augustus 2000 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 5 september 2002 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad van State verworpen bij de arresten 162.792 en 162.791 van 27 september 2006.
- 2 Verzoekers hebben het Rijk niet verlaten en verklaarden zich een tweede keer vluchteling op 23 november 2006. Op 5 december 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers dienden een dringend beroep in op 8 december 2006. Zij werden verhoord op 16 oktober 2007.

- 3 Op 6 maart 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 10 maart 2008 aangetekend verzonden.

1. Ten Gonde

- 1 In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, poneren verzoekers dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onredelijk, onbegrijpelijk en zonder enige juridische grondslag is.
- 2 De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissingen niet in het minst kunnen gezien worden als een “poging (*van de Commissaris-generaal*) om zijn eerste beslissing enige geloofwaardigheid te geven”. Zonder de beslissingen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoekers opnieuw te beoordelen, hetgeen overigens niet tot zijn bevoegdheid behoort, stelt de Raad vast dat de eerste asielaanvraag van verzoekers werd verworpen omwille van het bedrieglijk karakter van de asielaanvraag. De Raad stelt hierbij ook vast dat verzoekster haar eerste asielaanvraag steunde op de vluchtmotieven van haar echtgenoot en verklaarde persoonlijk nooit problemen te hebben gekend in Iran. Verzoekers gaan er aan voorbij dat hun beroep tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2002 werd verworpen door de Raad van State bij de arresten 162.792 en 162.791 van 27 september 2006 zodat de motieven van de beslissingen van 5 september 2002 niet meer kunnen worden betwist of in twijfel getrokken. De Raad stelt derhalve dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij in 2000 hun land ontvluchtten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Deze vaststelling is wel degelijk van belang voor de beoordeling van de reële kans op vervolging en de ernst van de vervolging naar aanleiding van de nieuwe asielmotieven, zoals blijkt uit wat hierop volgt.
- 3 De tweede asielaanvraag van verzoekers is gebaseerd op twee elementen, zoals bevestigd wordt in het verzoekschrift, met name de bekering van verzoekster en de klacht die om deze reden door haar schoonfamilie bij de Iraanse autoriteiten werd ingediend en de oppositieactiviteiten van verzoeker. Deze nieuwe asielmotieven werden door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onderzocht en uit de lezing van die beslissingen blijkt ook niet, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, dat het bedrieglijke karakter van de eerste asielaanvraag wordt aangehaald als hoofdmotief voor de verwerping van de tweede aanvraag.
- 4 Met betrekking tot de asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*), zoals in casu het geval is voor verzoeker, rust de bewijslast in beginsel op de kandidaat-vluchteling, maar het onderzoek van de feiten is een gemeenschappelijke taak van de kandidaat-vluchteling en de beslissende instantie. De verzoeker moet geloofwaardig zijn door de waarheid te vertellen en mee te werken, terwijl de beslissende instantie over een goede kennis moet beschikken van het wettelijke en politieke systeem van het land van herkomst en van de activiteiten van de verzoeker in het gastland, die zouden kunnen leiden tot vervolging in geval van terugkeer. Indien verzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de aanvraag moeten beoordelen. De verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met

betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, Note on refugé sur place claims, februari 2004).

- 5 Zoals reeds in de bestreden beslissing werd opgemerkt, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie bij het administratief dossier werd gevoegd (Cedoca-antwoorddocument IR2007-011w) het volgende: *“De Iraanse instanties gaan er van uit dat vele Iraanse asielzoekers oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na de vlucht te kunnen staven. Meestal gaat het bij deze activiteiten om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groeperingen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de USA en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet wel van worden uitgegaan dat Iraanse instanties de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de geconsulteerde bronnen alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden. Actievoerders en gewone deelnemers aan oppositionele activiteiten en protestacties tegen het Iraanse regime in België worden bij een eventuele terugkeer hoogstwaarschijnlijk enkel ondervraagd op de luchthaven en naderhand vrijgelaten.(...)”* (eigen onderlijning)
- 6 Verzoeker betwist niet, zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, dat hij geen lid of sympathisant is van een politieke partij of beweging en dat hij louter deelnam aan de politieke acties om zijn verzet tegen het Iraanse regime te tonen. Hij betwist evenmin dat hij tijdens deze activiteiten nooit een publieke of organisatorische rol speelde, dat hij steeds aanwezig was als gewoon deelnemer of betoger en dat hij met betrekking tot de hongerstaking in Etterbeek verklaarde dat hij enkel een ondersteunende rol in de rand van de actie bekleedde. Het is dan ook niet onredelijk dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit, en ook dat betwist verzoeker niet, dat het niet aannemelijk is dat zijn moeder omwille van zijn (beperkte) betrokkenheid bij de hongerstaking in Etterbeek hieromtrent zou zijn ondervraagd door de Iraanse autoriteiten. De Raad besluit dan ook dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn beperkte “oppositionele activiteiten” in België een reëel risico loopt op vervolging bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Iran.
- 7 Zo de Raad aanvaardt dat verzoekster tijdens haar verblijf in België bekeerd en gedoopt is dient dienaangaande te worden opgemerkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de moeder van verzoeker tegen verzoekster klacht zou hebben neergelegd omwille van haar bekering tot het Christendom. Immers uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat verzoekers moeder in Iran door de autoriteiten werd ondervraagd naar aanleiding van zijn oppositionele activiteiten in België, met name de hongerstaking in Etterbeek, en tijdens deze ondervraging klacht zou hebben ingediend tegen verzoekster omwille van haar bekering of zou hebben vermeld dat verzoekster zich bekeerd had. Gelet op de beperkte activiteiten van verzoeker, wat zij niet betwisten, is het ongeloofwaardig dat de autoriteiten verzoekers moeder zouden hebben ondervraagd over zijn deelname aan deze activiteiten in België zodat ook de klacht tegen verzoekster omwille van haar bekering, die zou zijn ingediend op het ogenblik dat de moeder werd ondervraagd door de autoriteiten over de oppositionele activiteiten van haar zoon, niet geloofwaardig is. (CGVS: gehoorverslag verzoekster p. 3 en gehoorverslag verzoeker p. 3)

- 8 Verzoekers argumenteren dat het volgens de sharia het recht en de plicht is van iedere moslim om een afvallige te doden en dat verzoekster vogelvrij is voor doding door iedere moslim zonder dat de overheid de moordenaar kan of wil bestraffen. Zij argumenteren dat gelet op de klacht van de schoonfamilie van verzoekster het niet ondenkbeeldig is dat de familie of iemand anders zijn shariaplicht wenst uit te voeren. De Raad merkt dienaangaande op dat reeds werd gewezen op het feit dat aan de klacht van de schoonfamilie geen geloof kan worden gehecht. Voorts is het argument van verzoekers, met name over het recht en de plicht om iedere afvallige te doden, een bewering is die niet wordt gestaafd door de informatie aanwezig in het administratief dossier noch door de informatie gevoegd bij het verzoekschrift. Hoewel op apostasie of afvalligheid van de islam volgens de Sharia in Iran de doodstraf staat, heeft de laatste jaren in geen enkel geval strafvervolgning of executie plaatsgevonden van personen die zich bekeerd hebben tot het christendom. Zo verzoekers aan het verzoekschrift een verwijzing toevoegen naar een artikel van de krant Trouw over geloofsafval wijst de Raad erop dat na lezing van dit artikel blijkt dat het gaat over een wetsvoorstel doch dat uit niets blijkt dat er een wet zou zijn die de doodstraf heeft ingevoerd voor geloofsafval. De Raad stelt bovendien vast dat in de informatie gevoegd bij het administratief dossier van het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk wordt vermeld dat “de toestand van kerken die aan bekeringen doen (...) sinds de ambtsaanvaarding van Mahmud Ahmedinejad verslechterd (is). (...) De situatie van christenen (...) duidelijk verslechterd (is), christenen zouden met een toename van discriminatie en pesterijen worden geconfronteerd” en dat “volgens het jaarrapport van de US Commission on Internal Religious Freedom (...) de Iraanse regering sinds augustus 2005 haar campagne tegen niet-islamitische religieuze minderheden (heeft) opgevoerd.” In dit geciteerd jaarrapport gaat het hoofdzakelijk om de “nieuwe kerken”, hun bekeringsactiviteiten en de druk op de christelijke huiskerken. Volgens hetzelfde antwoorddocument van CEDOCA van 14 augustus 2007 blijkt echter ook dat “gewone bekeerlingen (...) dus vooralsnog maatschappelijk normaal (kunnen) functioneren” en dat zij “wel dienen te rekenen met pesterijen en discriminatie, ook al zijn die niet systematisch”. (eigen onderlijning) Uit de informatie gevoegd bij het dossier blijkt nergens dat er gevallen bekend zijn waarin vanwege apostasie straffen zijn uitgesproken en verzoekers tonen niet aan dat de informatie waarop de Commissaris-generaal steunt niet of niet meer actueel zou zijn.
- 9 De Raad stelt vast dat de toestand na de ambtsaanvaarding van Mahmud Ahmedinejad verslechterd is en uit de informatie blijkt dat bekeerde moslims soms het slachtoffer worden van pesterijen en discriminatie. Het is de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag maakt gewag van een “gegronde vrees voor vervolging” zonder het begrip vervolging te definiëren, noch te omschrijven welke handelingen een vervolging uitmaken. Luidens artikel 48/3, § 2 moeten daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève a) “ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden” ofwel “een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”. Er kan bijgevolg slechts sprake zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève indien de ondergane of geveesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige schending vormen van de mensenrechten, waaronder het recht op leven, het recht op vrijheid en het recht op lichamelijke integriteit, ofwel omdat deze de personen die ze hebben ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk

beletten hun leven in het land van herkomst voort te zetten. Bepalend is in dit verband de intensiteit van de schending, met andere woorden de ingreep in het persoonlijk leven moet van een bepaalde zwaarte of gewicht zijn. Elk geval dient afzonderlijk te worden onderzocht rekening houdend met de aard van de geschonden rechten en de intensiteit van de schending en de gevolgen. Zo aldus wordt aangenomen dat bekeerde moslims (en in het buitenland bekeerde moslims) in Iran in bepaalde situaties het voorwerp kunnen zijn van discriminatoire behandeling en pesterijen oordeelt de Raad dat de situatie van christenen in het algemeen, en van tot het christendom bekeerde moslims in het bijzonder, niet dermate zorgwekkend is dat de hoedanigheid van christen/bekeerde moslim op zich het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. Het volstaat dan ook niet te verwijzen naar de erkenning van andere bekeerlingen of om de Raad te horen bevelen dossiers op te vragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waartoe hij overigens niet bevoegd is, om de gegrondheid van zijn vraag om erkend te worden in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

- 10 In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster bekeerd en gedoopt is en dat haar in België geboren kind eveneens gedoopt is, zij openlijk uitkomt voor haar christelijk geloof, actief deelneemt aan de activiteiten van de kerk in Balen waarbij zij is aangesloten en in “chatrooms” praat over haar geloof. Blijkens haar verklaringen tijdens het gehoor op 16 oktober 2007 wijst niets erop dat zij aan missionering zou doen in Iran en geeft zij aan dat de kerk waarbij zij is aangesloten niet aan bekeringen doet (verhoorverslag p. 6). Echter, bij nalezing van het gehoorverslag van verzoekster, en meer specifiek over de wijze waarop en waarom zij zich heeft bekeerd, blijkt dat haar bekering voorafgegaan is door een groot gewetensonderzoek en een lange voorbereiding en uit niets blijkt dat haar bekering werd aangemoedigd door de kerk die zij bezoekt (gehoorverslag 16 oktober 2007 p. 6 en p. 9). Ter zitting, vergezeld van geloofsgenoten, toont zij een diepe religieuze overtuiging aan. Verzoekster heeft met andere woorden aannemelijk gemaakt dat zij een onafwendbare noodzaak voelde om zich te bekeren en uit haar verklaringen, ook ter zitting, blijkt dat zij een onafwendbare noodzaak voelt om haar geloof te belijden. De Raad merkt tevens op dat verzoeker zich ook beroept op de motieven van zijn echtgenote en hij in zijn verzoekschrift en ter zitting stelt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de bekering van verzoekster en het feit dat hun kind werd gedoopt. Dat hij daarenboven aangeeft tijdens de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal dat hij door zijn familie reeds onder druk werd gezet. De Raad is dan ook van oordeel dat, zo geen geloof wordt gehecht aan het relaas met betrekking tot de klacht van verzoeksters schoonmoeder bij de autoriteiten, het niet onmogelijk is dat verzoeksters bekering tot ernstige problemen kan leiden met de familie van verzoeker. De Raad wijst er ook op dat het een feit van algemene bekendheid is dat bekering tot het christendom door moslims vaak op ernstige bezwaren stuit van de familie en de naaste vrienden. Gelet op het onderzoek van al deze elementen samen die betrekking hebben op verzoeksters bekering en de mogelijke gevolgen die hierdoor voor haar en haar gezin kunnen ontstaan besluit de Raad dat in het geval van verzoekers de twijfel in hun voordeel moet gelden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 juni 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK.

M.-C. GOETHALS.